

Samlet vurdering af lovforslagets konsekvenser

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Lovforslaget er udgiftsneutralt for det offentlige under et. Ved nedlæggelsen af amterne fordeles amternes udgifter på vejområdet (1352 mio. kr. i driftsmidler fra hovedkonto 2, en række direkte henførbare udgifter fra hovedkonto 6 samt amternes anlægsudgifter) mellem staten og kommunerne. I øvrigt overdrages 4,1 mio. kr. fra Bornholm Regionskommune til staten i forbindelse med overdragelse af kommunevejen Rønne-Nexø.	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nedlæggelsen af amterne indebærer, at amternes administrative funktioner på vejområdet ophører. Administrationen af amtsvejene og de hertil knyttede opgaver overtages af kommunerne og staten	Den øgede administration for kommunerne og staten, som følger med et større vejnet, modsvarer af, at amternes personale på vejområdet overføres til kommunerne og staten
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Vejlovens § 1 indeholder en definition af, hvad der i loven forstås ved »offentlige veje«.

Kommunalreformen indebærer, at de nuværende tre vejbestyrelsesniveauer – stat, amter og kommuner – reduceres til to, idet amterne nedlægges.

Som konsekvens heraf ophæves henvisningen til amtskommunerne som forvaltningsmyndighed i definitionen af offentlige veje.

Til nr. 2

Vejloven inddeler de offentlige veje i hovedlandeveje, landeveje og kommuneveje. Betegnelsen »landeveje« er overalt i loven anvendt som betegnelse for veje, der administreres af amterne. Med nedlæggelsen af amterne ophæves betegnelsen »landeveje« i lovens

§ 1, stk. 2, og alle andre steder i loven, hvor betegnelsen er anvendt.

Til nr. 3

Vejlovens § 2 fastlægger myndighedsansvaret for de offentlige veje. Efter bestemmelsen er trafik- og energiministeren øverste forvaltningsmyndighed for hovedlandevejene. Amtsrådene er forvaltningsmyndighed for landevejene, og kommunalbestyrelserne er forvaltningsmyndighed for kommunevejene.

Ved nedlæggelsen af amterne ophører amtsrådenes funktion som forvaltningsmyndighed på vejområdet. Forslaget til vejlovens § 2, stk. 5, er en konsekvens heraf.

Til nr. 4

Efter vejlovens § 4, stk. 1, kan amtsråds og kommunalbestyrelses afgørelser vedrørende forhold, der er omfattet af loven, med visse begrænsninger pålægges til trafik- og energiministeren.